

Publicerad 2008-10-18 09:46 av © Birgitta Wäppling

Det är när tiden överbryggar hans halsstarrighet som självaste stenstoden fogar sig

han är till synes tryggheten själv,

denna höst när känslorna skälver

tankarna bränner enträget

söker envist efter liv vars hetta har svalnat

det finns en underförstådd oregerlighet

en vilseledd tidsfrist mellan nervtrådars banor

där de dikt an sina egna vindlingar

girar mot nya reflektioners stråk

som om de eftersträvade en parallellvärld till det avgränsade,

en skensfär till det uppmätta

som trotsiga virvlar i kvillrande vatten

konfronteras de vita gässens tvekande framfart när atlanten tycks rämna

i ett världshav som öppnar sig

ges själsförmögenheterna sitt fulla utrymme

det var som om han aldrig skulle nå sitt andrum

som om han uppbar sin karaktär

i en förseglad åtbörd

där skepnaden ändå hotade att splittras

intimt förenad

med det som tidigare varit dess egen respit

ändå nådde han ända fram

precis när alla hans tudelade järn i elden

försonades

stöpta till outtröttlig förlikning

och segdragen styvsinhet banade sig väg i angelägenhetens ingenmansland

© Birgitta Wäppling 18 oktober 2008

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren © Birgitta Wäppling med Poeter.se id #19749 innehar upphovsrätten